

Передмова

НЕ СПОДІВАЙТЕСЯ НА ЩАСЛИВИЙ КІНЕЦЬ

Шість постатей стояли в тіні великої вежі. Десь там, угорі, ховався їхній ворог. **Він називав себе Королем кликунів** і міг знищити їхню улюблену гру. Перша постать затялася зупинити його.

– Ну от і все. Настав час **ОСТАННЬОЇ БИТВИ**.

Друга постать кивнула.

– Ми готові.

Третя постать глянула на вежу – від висоти голова йшла обертом.

– Говори за себе...

Четверта постать поклала долоню на плече друга.

окреслювала півколо в небі й знову поверталася на землю. **Він міг чітко розрізнити всі кольори, від червоного до фіолетового.** Клас захоплено ойкав і ухкав, а Морган робив це найголосніше.

– А хто мені скаже, як з'являється веселка? – запитала док.

Морган правильної відповіді не знав, але деякі учні підняли руки.

– То справа рук чарівних **лепреконів!** – викрикнула з місця Джоді. Док не встигла більше нікого спи-

тати – міс Мінерва голосно прокашлялася і зирнула на колегу поверх окулярів.

– Вибачай, док. Але це мій клас, а не твій.

– Та облич, Мінерво! **НАШ КЛАС – це весь світ!** І ми маємо проводити уроки за першої ж нагоди. Треба вміти *підлаштовуватися*.

– **Щось тут хаосом відгонить,** – відповіла міс Мінерва, і постукала пальцями по журналу. – І це досить безвідповідально – заважати мені під час переклички.

– **Трошки хаосу ніколи не завдасть.** Якщо аж надто захоплюватися правилами, можна прогавити серйозні можливості.

– А ЩОБ ПОБУДУВАТИ МАЯК, ЗНАДОБИТЬСЯ ЗІРКА НИЖНЬОГО СВІТУ, – підхопив Морган.

– ДОБУТИ ЦЮ ЗІРКУ МОЖНА ЛИШЕ ОДНИМ СПОСОБОМ – УБИТИ ВИСУШУВАЧА, – продовжила Еш.

– А нагадайте, хто такий висушувач? – запитала Джоді.

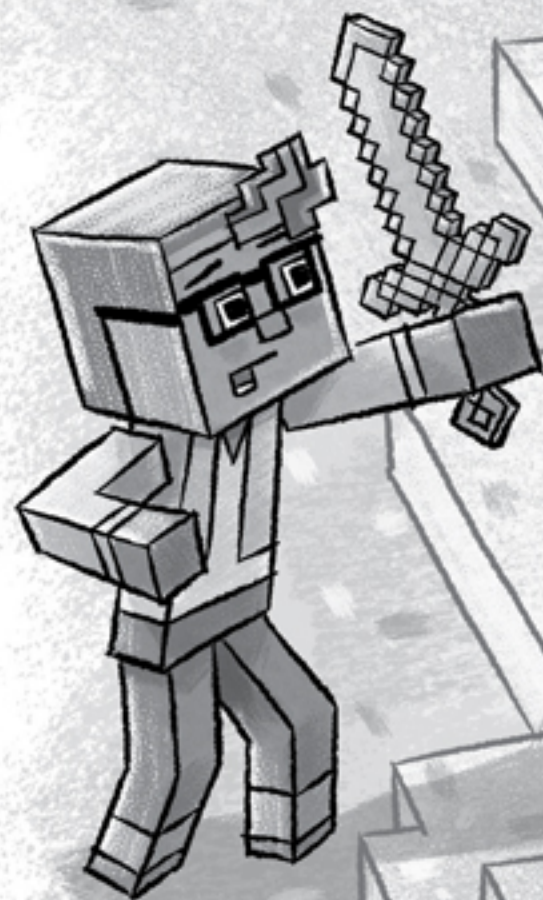
Морган аж знітився.

– **ЦЕ НАДЗВИЧАЙНО АГРЕСИВНИЙ, ЛЕТЮЧИЙ НЕЖИВИЙ БОС ІЗ ТРЬОМА ГОЛОВАМИ.**

– Тю, я думала, там щось реально страшне буде, – пирхнула Джоді. – Може, ми його якось на обід запросимо?

– Ми впораємося з ним, – запевнила Еш. – **НАРОД, ТРИМАЙТЕ ЗБРОЮ НАПОГОТОВІ.** Гарпер, уперед!

Затамувавши подих, По спостерігав, як Гарпер ставить у ряд три чорнющі черепа. Ось вона різко відступила назад і вийняла меч.

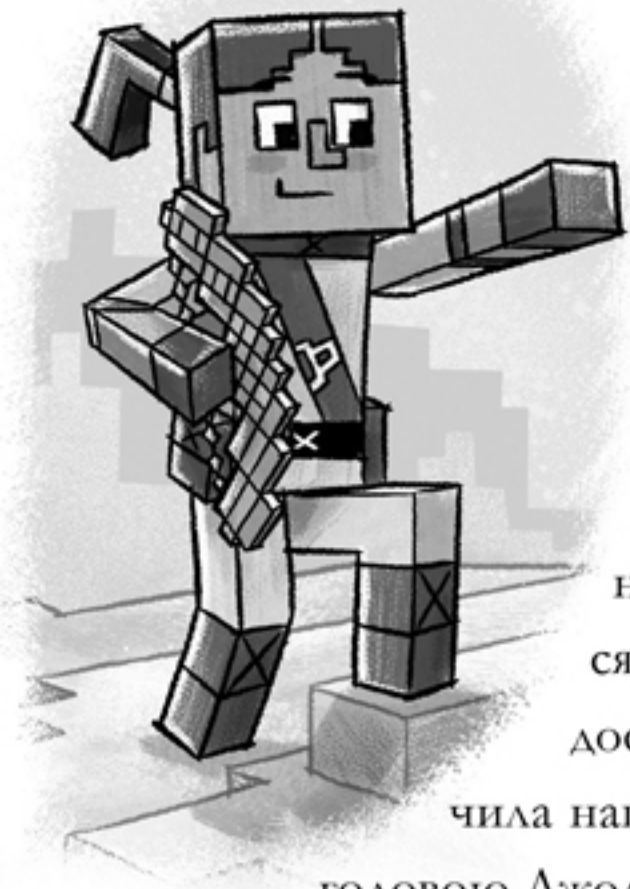

Але нічого не сталося.

– **НЕ ВИЙШЛО,** – підсумував Морган.

– От завжди так! – обурився По. – Один раз на віку *хотіли* прикликати ворожого моба, і то лажа. Еш потицяла один із черепів, Морган буцнув блок піску душ.

У ПО АЖ РУКИ ОПУСТИЛИСЯ. Він *досі* не міг змінити скін свого аватара, але друзям нічого не казав: це була дрібничка порівняно з іншими негараздами. Та все ж зародився сумнів. Висушувач не ожив, бібліотека скінів не працює. **ПРОСТО ЗБІГ ЧИ...**

видно. Однак стрілка навіть не ворухнулася.

– Дарма старались, – зітхнув він.

Не змовляючись, усі подивилися на Еш, яка найкраще орієнтувалася на місцевості. На щастя, сонце досі пливало небом, тож Еш визначила напрям за ним і вказала кудись над

головою Джоді.

– **НАМ ТУДИ.**

– Моргане, ти щось розповідав про Данте? – нагадала Гарпер.

– Точно, – буркнув той, кладучи компас в інвентар. – **СЛОВИМ, ЯКОСЬ ПІСЛЯ УРОКІВ ВІН НАПИСАВ МЕНІ І ПОПРОСИВ ЗАЙТИ ДО НЬОГО В ГРУ, ЩОБ ЗАЦІНИТИ НОВУ БУДОВУ.** Я думав, побачу там щось знайоме, типу Крайслер Білдінг. Але того разу він створив дещо небачене! Данте вперше побудував *власний* хмарочос. Неймовірно високий, з тоннами скла і прикольними гаргульями. **МИ ГРАЛИ В РЕЖИМІ КРЕАТИВУ,** тож я міг політати й усе як слід роздивитися.

Гарпер заплющила очі і спробувала уявити, що б вона сама збудувала, якби мала вдосталь часу. Останнім часом у грі вона була зайнята лише тим, що разом із друзями намагалася вижити. **Як же хочеться знову будувати!**

– От, значить, літаю я, – вів далі Морган, – і бачу, що одна з гаргулій не схожа на решту. **ДАНТЕ УТКНУВ БЛОК ГРАВІЮ ЗАМІСТЬ КРУГЛЯКА.**

Дрібниця, так помилитися міг кожен, та й виправити все – раз плюнути! Я витягнув кирку і спробував вибити гравій. Здогадайтеся, що було далі?

– У тебе нічого не вийшло? – припустила Гарпер.

– Ага. **Я ВДАРІВ БЛОК, АЛЕ НІЧОГО НЕ СТАЛОСЯ.**

– Знайомо, – похмуро кинула Джоді.

– Я запитав Данте, що то було. А *він* пояснив, що *змінив* налаштування гри так, щоб ніхто не міг «редагувати» блоки. Іншими словами, я не міг розбити або змінити щось, бо грав на його сервері, де він усе контролював.

– **АЛЕ НАЩО ЙОМУ ЦЕ?**

– Щоб захистити своє творіння, що тут неясно? – здогадалася Джоді. – **ВІН ЖЕ ПОБУДУВАВ**